

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Komorowski

Sędziowie: SO Agata Adamczewska (spr)

WSG Bartosz Stangierski

Protokolant: apl. sąd. Ewa Fraszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Marzanny Woltmann-Frankowskiej

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2016 r.

sprawy **R. K. (1)** (K.) i **R. B. (1)** (B.)

oskarżonych o popełnienie przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim

z dnia 17 marca 2016 roku, sygn. akt (...)

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w punkcie 7 c) przyjmuje, że oskarżony nabył marihuanę w ilości co najmniej 131,12 grama netto,
- obniża karę jednostkową wymierzoną oskarżonemu R. K. (1) w punkcie 1 do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,
- uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej zawarte w punkcie 4 i na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. i art. 91 § 2 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego R. K. (1) kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

3. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w wysokości po 50 złotych i oskarżonego R. K. (1) zwalnia od opłaty za obie instancje, a oskarżonemu R. B. (1) wymierza opłatę w kwocie 880 złotych za drugą instancję.

Bartosz Stangierski Jarosław Komorowski Agata Adamczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 marca 2016r. w sprawie o sygn. akt (...) (k. 2378-2383 akt) Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolskim uznał oskarżonego **R. K. (1)** za winnego tego, że:

1. w okresie od października 2011r. do dnia 12 listopada 2012 r. w G., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci kokainy w ilości co najmniej

6 gram o wartości co najmniej 1200 zł i środka odurzającego w postaci marihuany o wadze co najmniej 191,12 gram o wartości co najmniej 5733,60 zł i tak:

- w okresie do października 2011r. do października 2012r. wziął udział w obrocie środka odurzającego w postaci kokainy w ilości co najmniej 6 gram o wartości co najmniej 1200 zł w ten sposób, że nabył w/wym. substancję od R. B. (1);

- w dniu 19 października 2012r. wziął udział w obrocie środka odurzającego w postaci marihuany w ilości co najmniej 10 gram o wartości co najmniej 300 zł, w ten sposób, że sprzedał w/wym. substancję R. B. (1);

- w dniu 22 października 2012 r. wziął udział w obrocie środka odurzającego w postaci marihuany w ilości co najmniej 50 gram o wartości co najmniej 1500 zł, w ten sposób, że sprzedał w/wym. substancję R. B. (1);

- w dniu 12 listopada 2012 r. wziął udział w obrocie środka odurzającego w postaci marihuany w ilości co najmniej 131,12 gram netto o wartości co najmniej 3933,60 zł, w ten sposób, że sprzedał w/wym. substancję R. B. (1), tj. występku z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, za co wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 300 (trzysta) stawek dziennych, pojedynczą stawkę ustalając na kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych,

2. czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w ten sposób, że w nieustalonym okresie do dnia 12.11.2012r. w P. oraz G. posiadał amfetaminę o łącznej wadze 544,1 grama, tj. występku z art. 57 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za co wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

3. w okresie od kwietnia 2011r do 12.11.2012r. działając w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem tej samej sposobności tj. w ramach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk udzielił M. S. co najmniej czterokrotnie środek odurzający w postaci marihuany w ilości 0,2 grama za każdym razem, a w dniu 12.11.2012r. udzielił mu środek odurzający w postaci marihuany w ilości 4,07 grama, tj. występku z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za co wymierzył oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Wskazane wyżej kary pozbawienia wolności połączono i sprowadzono do kary łącznej 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia R. K. (1) wolności w sprawie.

Wskazanym wyrokiem Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolskim uznał oskarżonego **R. B. (1)** za winnego tego, że:

1. w okresie października 2011r. do 10.11.2012r. w P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w wykonaniu z góry powziętego zamiar udzielił innym osobom środków odurzających w postaci co najmniej 9 gram kokainy o łącznej wartości co najmniej 1.900 zł i tak:

b) w dniu 21.09.2012r. sprzedał T. S. środek odurzający w postaci co najmniej 1 grama kokainy wartości co najmniej 200 zł

c) w dniu 5.10.2012r. sprzedał T. S. środek odurzający w postaci co najmniej 2 gram kokainy wartości co najmniej 400 zł

d) w okresie od maja 2012r. do początku października 2012r. sprzedał T. S. środek odurzający w postaci co najmniej 3 gram kokainy o wartości co najmniej 600 zł

e) w grudniu 2011r. sprzedał P. Ł. środek odurzający w postaci co najmniej 2 gram kokainy wartości co najmniej 500 zł

f) w okresie między sierpniem 2012r. a listopadem 2012r. sprzedał P. M. środek odurzający w postaci co najmniej 1 grama kokainy wartości co najmniej 200 zł, tj. występku z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, za co wymierzył oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany i kokainy w ten sposób, że:

- a) w dniu 19.10.2012r. nabył od R. K. (1) marihuanę w ilości co najmniej 50 gram i wartości co najmniej 300 zł
- b) w dniu 22.10.2012r. nabył od R. K. (1) marihuanę w ilości co najmniej 10 gram i wartości co najmniej 1.500 zł
- c) w dniu 12.11.2012r. nabył od R. K. (1) marihuanę w ilości co najmniej 137,37 grama netto i wartości co najmniej 4.721,10 zł
- d) w okresie od października 2011r. do października 2012r. sprzedał R. K. (1) co najmniej 6 gram środka odurzającego w postaci kokainy wartości co najmniej 1.200 zł, tj. występku z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, za co wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych, pojedynczą stawkę ustalając na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

3. w dniu 12 listopada 2012 roku w P. wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci marihuany o łącznej wadze netto 2,72 grama, oraz środek odurzający w postaci kokainy o masie netto 1,89 grama, tj. występku z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za co wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności.

Wskazane wyżej kary pozbawienia wolności połączono i sprowadzono do kary łącznej 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia R. B. (1) wolności w sprawie.

Sąd Rejonowy wydał również orzeczenie o dowodach rzeczowych, a także obciążył oskarżonych częściowo kosztami sądowymi, zwalniając ich od obowiązku uiszczenia opłaty.

Powyzszy wyrok został zaskarżony przez obrońców oskarżonych, a zatem wyłącznie na ich korzyść.

Obrońca oskarżonego R. B. (1) wniósł o:

- uniewinnienie oskarżonego od czynu przypisanego mu w punkcie 6 zaskarżonego wyroku, a zatem w zakresie uznania R. B. (1) za winnego występku z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, za co wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz o

- zmianę punktu 9 zaskarżonego wyroku (orzeczenie o karze łącznej) poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. (k. 2424-2426 akt)

Obrońca oskarżonego R. K. (1), podnosząc zarzut obrazy art. 41 § 1 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Grodzisku Wielkopolskim.

Z ostrożności procesowej, podnosząc zarzuty obrazy prawa procesowego oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego R. K. (1) od czynów opisanych w punkcie I ppkt 1, 2, 3 i 4 części wstępnej orzeczenia (udział w obrocie środkami odurzającymi) oraz w punktach III i IV (udzielanie środków odurzających M. S.), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w tym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z jeszcze dalej posuniętej ostrożności obrończej apelujący, podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie R. K. (1) kar jednostkowych w wymiarze: 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat i grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych po 20 złotych każda, 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 3 lat i grzywny 196 stawek dziennych po 20 złotych każda, 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 2 lat i

sprowadzenie tych kar do kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby i kary łącznej 596 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda, a następnie zaliczenie na poczet tej kary okresu tymczasowego aresztowania oskarżonego, uznając, iż kara grzywny została w całości wykonana. (k. 2441-2462 akt)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego R. B. (1) okazała się niezasadna, aczkolwiek potrzebna o tyle, że umożliwiła korektę zaskarżonego wyroku w zakresie ilości nabywanej przez oskarżonego marihuany, natomiast apelacja obrońcy oskarżonego R. K. (1) była częściowo zasadna w odniesieniu do zarzutu rażącej niewspółmierności kary, jednakże nawet w tym zakresie Sąd odwoławczy nie podzielił zdecydowanej większości argumentów przez skarżącego przywołanych.

Na wstępie stwierdzić trzeba, że w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w sposób właściwy, a w związku z tym wnikliwy i skrupulatny przeprowadził postępowanie dowodowe i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał zarówno sprawstwo jak i winę oskarżonych. Ocena materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 i 7 k.p.k., jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczeniem życiowym oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Swoje stanowisko Sąd I instancji w sposób szczegółowy i przekonujący umotywowował w pisemnym uzasadnieniu. Uzasadnienie to odpowiada wymogom z art. 424 k.p.k., umożliwiając kontrolę odwoławczą zaskarżonego rozstrzygnięcia. W tym miejscu podnieść należy, że Sąd Rejonowy nie ustrzegł się błędów w rozpoznaniu niniejszej sprawy, pomijając chociażby w wyrokowaniu kwestię zarzucanego oskarżonemu R. K. (1) posiadania środka odurzającego w postaci 222,65 gram marihuany o wartości 6769,50 zł, co zresztą przyznał w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. W związku z tym jednak, że wyrok Sądu I instancji został zaskarżony wyłącznie na korzyść oskarżonego, jego zmiana w omawianym zakresie była niemożliwa.

W odniesieniu do zarzutów stawianych w apelacji obrońcy oskarżonego R. B. (1) zważyć należy, co następuje.

Jak już wspomniano nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń ze strony Sądu II instancji analiza i ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolskim w niniejszej sprawie, a uwagi zawarte w analizowanym środku odwoławczym sprowadzają się de facto do zarzutu właśnie niewłaściwej oceny zeznań świadków: T. S., P. M. i P. Ł.. Jeszcze raz podkreślić należy, że brak jest jakichkolwiek powodów do kwestionowania poczyniań Sądu I instancji w omawianym zakresie, bowiem ocenił on zgromadzone dowody w oparciu o aktualną wiedzę, zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenie życiowe. Zaznaczenia wymaga, że dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. Błędów Sądu Rejonowego skarżący właściwie upatruje w uznaniu za niewiarygodne zeznań świadków T. S. i P. M. w części, w której odwołali oni swoje wcześniejsze twierdzenia, pozwalające na przypisanie R. B. (1) winy i sprawstwa co do stawianych mu zarzutów. Sąd orzekający, dokonując analizy materiału dowodowego słusznie, w ocenie Sądu odwoławczego, odmówił waloru wiarygodności omawianym zeznaniom, a swoje stanowisko w tym względzie należycie i logicznie uzasadnił. Sąd odwoławczy w całości podziela ocenę zeznań wskazanych świadków, uznając powielanie jej w tym miejscu za zbędne. Z naciskiem wskazać trzeba, że obrońca oskarżonego, odwołując się w zasadzie wyłącznie do stanowiska swojego mandanta, w którym ograniczył się do stwierdzenia, iż nie przyznaje się do udzielania środków odurzających innym osobom, zdaje się nie zauważać pozostałych dowodów przeprowadzonych przez Sąd I instancji. Wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności jest obowiązkiem nie tylko sądu orzekającego, ale dotyczy również wyciągania wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą opierać się na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego (jak chociażby pierwotnych zeznań świadków), co może prowadzić do innych wniosków. Skarżący zaś w sposób uznany za korzystny dla oskarżonego, wybiórczy, formułuje zarzuty apelacyjne i je uzasadnia, przedstawia własny pogląd co do sposobu oceny dowodów, nie uwzględniając przy tym całokształtu materiału dowodowego.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się już na temat sposobu formułowania w środkach odwoławczych zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., stwierdzając między innymi, że: „Nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.” (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 4 kwietnia 2008r., w sprawie V KK 24/08, LEX nr 395213). Do naruszenia reguły in dubio pro reo mogłoby zatem dojść jedynie wtedy, gdyby Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie dostrzegł istnienie nie dających się usunąć wątpliwości, a mimo to nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonej. Sytuacja taka w sprawie nie zaistniała. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, był w stanie ustalić stan faktyczny w sposób stanowczy, bez konieczności tworzenia alternatywnych wersji inkryminowanych zdarzeń. Natomiast, należy wyraźnie stwierdzić, iż z takimi wątpliwościami, o jakich mowa w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. nie można utożsamiać odmiennej oceny materiału dowodowego dokonanej w apelacji przez jej autora. W przedmiotowej sprawie Sąd I instancji ustalając przebieg wydarzeń, oparł się na dowodach, które wspierały przyjęty stan faktyczny z jednoczesnym przedstawieniem argumentacji przemawiającej za takim wyborem i wskazaniem, dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym. Zatem, w zaistniałej sytuacji nie mogło dojść do naruszenia dyrektywy zawartej w art. 5 § 2 k.p.k.

Z zeznań świadka P. Ł. na k. 576 akt sprawy wyraźnie wynika, iż kupował on od oskarżonego R. B. kokainę, w związku z czym twierdzenia apelującego, jakoby świadek zaprzeczał temu faktowi uznać należało za nieuprawnione. Tym samym prawidłowo przyjął Sąd Rejonowy ustalenie zawarte w punkcie 6 ppkt d) części rozstrzygającej wyroku z dnia 17 marca 2016r.

Istotnie, w punkcie V podpunkt 63 części wstępnej zaskarżonego wyroku określono, za aktem oskarżenia, datę czynu jako grudzień 2012r. obrońca zdaje się jednak nie zauważać, że Sąd Rejonowy dostrzegł błąd popełniony w tym zakresie przez prokuratora, a należący do oczywistych omyłek pisarskich, i przypisując R. B. (1) czyn polegający na odpłatnym udzielaniu środków odurzających P. Ł. przyjął datę tego przestępstwa, zgodnie z zeznaniami świadka i zapisami rozmów zgromadzonymi w ramach kontroli operacyjnej, na grudzień 2011r.

Nieskutecznie postawiono w omawianej apelacji również zarzut naruszenia art. 58 k.k. poprzez wymierzenie oskarżonemu R. B. (1) bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Podnoszone przez obrońcę oskarżonego okoliczności dotyczące sytuacji rodzinnej R. B. (1) nie są na tyle szczególne, by, wbrew okolicznościom obciążającym, których dopatrył się Sąd Rejonowy, wymierzyć oskarżonemu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Sąd Okręgowy po wnikliwej analizie całokształtu ustaleń Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie nie dopatrył się okoliczności, które uzasadniałyby przychylenie się do wniosku obrońcy oskarżonego i złagodzenie kary wymierzonej oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem, poprzez zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania. Kary łącznej wymierzonej oskarżonemu z pewnością nie można uznać za rażąco niesprawiedliwie surową, bowiem wymierzona ona została w dolnej granicy ustawowego zagrożenia (za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii ustawodawca przewidział karę od 2 lat pozbawienia wolności). Przy wymiarze kary łącznej Sąd Rejonowy również w sposób korzystny dla oskarżonego kierował się zasadą niemal całkowitej absorpcji.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że również w zakresie wymiaru kary Sąd I instancji nie ustrzegł się w niniejszej sprawie błędu, wymierzając R. B. (1) za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, podczas, gdy najniższa kara przewidziana za to przestępstwo to kara roku. W związku jednak z kierunkiem zaskarżenia jakakolwiek korekta Sądu odwoławczego w tym zakresie była nie możliwa.

Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego, który wskazywał na zachodzące po stronie oskarżonego okoliczności obciążające. W ocenie Sądu II instancji nie pozwalają one na zastosowanie wobec R. B. (1) dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. Podkreślenia wymaga, że sytuacja osobista oskarżonego nie może mieć decydującego znaczenia w kwestii surowości kary orzekanej wobec sprawcy. Argumenty podnoszone przez obrońcę mogłyby być ewentualnie przedmiotem rozważań

w postępowaniu w przedmiocie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w kontekście art. 259 k.p.k.

W tym miejscu zaznaczyć trzeba, że art. 58 § 1 k.k., którego naruszenie obrońca zarzuca Sądowi Rejonowemu, ma zastosowanie wyłącznie do sprawców przestępstw zagrożonych karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, a za czyny przypisane R. B. (1) grozi kara do 12 lat pozbawienia wolności (art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) i do 10 lat pozbawienia wolności (art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii).

Analizując zaskarżone orzeczenie w całości Sąd Okręgowy uznał, że korekty wymaga ilość narkotyków wskazana w punkcie 7 ppkt c) części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. Stwierdzić należy, że Sąd I instancji w całości orzeczenia, jak również w pisemnym uzasadnieniu wyroku przyjmował ilości narkotyku, stanowiącego przedmiot przestępstw popełnionych w dniu 12.11.2012r., ustalone po jego wysuszeniu. W punkcie 7 ppkt c) natomiast przyjęto ilość rzeczonoego środka odurzającego przed wysuszeniem. Eliminując niegodność pomiędzy sentencją orzeczenia, a jego pisemnym uzasadnieniem w tym zakresie, Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w omawianym zakresie ustalając, że R. B. (1) nabył w dniu 12.11.2012r. marihuanę w ilości co najmniej 131,12 grama netto (w miejsce wskazanych 137,37 grama).

W odniesieniu do zarzutów stawianych w apelacji obrońcy oskarżonego R. K. (1) zważyć należy, co następuje.

Sąd Okręgowy nie podzielił żadnego z argumentów przytaczanych przez skarżącego na uzasadnienie zarzutu rozpoznania niniejszej sprawy przez sędziego podlegającego wyłączeniu. Stwierdzić należy, że wywody obrońcy w tym zakresie były również podstawą wniosku o wyłączenie sędziego złożonego w toku postępowania przed Sądem I instancji. Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko zajęte przez Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolskim w postanowieniu z dnia 12.10.2015r. Co do ewentualnych uchybień proceduralnych, jakich dopuścić miał się Sędzia Szymon Pacia wskazać należy, że obrońca w żaden sposób nie wykazał, by postępowanie Sądu uniemożliwiające stronom nagrywanie przebiegu rozprawy miało jakkolwiek wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia, a dopiero taki zarzut naruszenia prawa procesowego może stanowić przyczynę odwoławczą. Odmowa przyjęcia do protokołu oświadczeń stron i odesłanie ich w tym zakresie na drogę pisemną miało w niniejszej sprawie wyłącznie na celu zdyscyplinowanie uczestników postępowania, których zachowanie utrudniało prawidłowy przebieg rozprawy. Podobnie odbieranie głosu obrońcy oskarżonego, którego postawa w czasie posiedzenia uniemożliwiała jego sprawne przeprowadzenie stanowiło element czuwania Przewodniczącego nad prawidłowym przebiegiem rozprawy. Skarżący zdaje się nie zauważać faktu, iż to jego nieprawidłowe zachowanie (przerywanie Przewodniczącemu w trakcie protokolowania itp.) stanowiło przyczynę takiego zarządzenia. Sąd Okręgowy nie dopatrył się jakiegokolwiek błędu Sądu Rejonowego również w zakresie sposobu przesłuchiwania świadków w niniejszej sprawie. Każda osoba miała możliwość swobodnej wypowiedzi i dopiero następnie zadawane były jej pytania. To Przewodniczący składu sędziowskiego podejmuje decyzje co do momentu, w którym strony mają prawo zadawania pytań przesłuchiwanym osobom. Powołujący się na ewentualne błędy proceduralne w tym zakresie musi wykazać ich wpływ na treść wydanego wyroku, by móc skutecznie wnosić na tej podstawie środek odwoławczy. Podkreślenia wymaga, że w analizowanej sprawie oskarżony i jego obrońca nie zostali pozbawieni prawa zadawania pytań świadkom, a zatem nie sposób mówić, że w jakikolwiek sposób ograniczone zostało prawo oskarżonego do obrony.

Zważyć należy, że zawarte w pisemnym uzasadnieniu wyroku ustalenie, jakoby pomiędzy R. B. (1) a R. K. (1) doszło do porozumienia co do sprzedaży narkotyków, może niefortunne, ale pozostaje usprawiedliwione w okolicznościach niniejszej sprawy. Mając na uwadze liczbę objętych zaskarżonym wyrokiem zachowań obu oskarżonych w kontekście „obrotu” narkotykami uprawnione jest twierdzenie, iż pomiędzy mężczyznami zawiązało się coś na kształt współpracy w tym zakresie. Analizowana okoliczność nie ma jednak znaczenia dla faktu przypisania R. K. (1) zarzucanych mu przestępstw, bowiem ewentualne „porozumienie” czy też jego brak nie należy do znamion żadnego z przypisanych oskarżonemu czynów.

Obrońca oskarżonego R. K. (1) zdaje się nie zauważać faktu przyznania się oskarżonego na pewnym etapie postępowania sądowego do popełnienia przestępstw objętych aktem oskarżenia. Dokonana przez Sąd Rejonowy

analiza wyjaśnień R. K. (1) w tym zakresie jest bardzo szczegółowa i przekonująca, dlatego Sąd II instancji w pełni ją podziela. Oskarżony R. K. przyznał fakt nabycia od R. B. (1) 6 gram kokainy. Również R. B. (1) niejako potwierdził fakt sprzedaży tego narkotyku R. K. nie skarżąc orzeczenia Sądu Rejonowego w tym zakresie. Wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego K., przy uwzględnieniu postawy oskarżonego B. w omawianej kwestii pozwalają, w ocenie Sądu, na przypisanie R. K. zachowania polegającego na nabyciu 6 gram kokainy.

Sąd Okręgowy przyjmuje za Sądem I instancji, że wartości dowodowej zarejestrowanych w toku kontroli operacyjnej rozmów nie należy z gruntu odrzucać. Owszem – rzeczony rozmowy są bardzo ogólnikowe i szyfrowane przez rozmówców i dlatego Sąd Rejonowy odrzucił je w sytuacji, gdyby miały stanowić wyłączny dowód zachowań przestępczych. W sytuacji jednak, gdy dane okoliczności znajdują odzwierciedlenie także w innych dowodach brak jest jakichkolwiek przeszkód, by zgromadzone w sprawie materiały z kontroli operacyjnej potraktować jako potwierdzenie okoliczności wykazanych przede wszystkim innymi dowodami. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy w żadnym wypadku nie oparł swych ustaleń wyłącznie na treści podsłuchanych rozmów (zestawieniach komunikatów z obiektu (...)). Sąd odwoławczy odsyła w tym zakresie apelującego do uważnej lektury pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, zwłaszcza na stronach 16 i 19.

Sąd Okręgowy nie powziął jakichkolwiek wątpliwości co do dokonanej przez Sąd I instancji oceny zeznań świadka M. S.. obrońca oskarżonego analizuje treść tych zeznań w sposób wyłącznie korzystny dla R. K., a jego wywody w omawianym zakresie niejednokrotnie pozostają sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych orzeczonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu (obecne określenie ustawowe odnosi się do szkodliwości społecznej czynu sprawcy) oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego jej oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 lutego 1980 r., III KR 9/80, OSNPG 1980, z.11, poz. 139).

Rażąca niewspółmierność kary może zajść tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną w I instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 k.k. i art. 54 k.k.

Sąd Okręgowy po wnikliwej analizie całokształtu ustaleń Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie dopatrył się wewnętrznej niesprawiedliwości zaskarżonego wyroku. Zważyć należy, że czyn przypisany R. K. (1) w punkcie 1 orzeczenia jest tożsamy z przestępstwem przypisanym R. B. (1) w punkcie 7. Z uzasadnienia wyroku Sądu I instancji nie wynika, by w przypadku obu oskarżonych zachodziły różne okoliczności obciążające i łagodzące jeśli chodzi o wymiar orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności. Tym samym logika nakazuje, by za tożsame zachowania kary były jednakowe. Stąd niezrozumiałym jest wymierzenie oskarżonemu R. B. (1) kary 2 lat pozbawienia wolności, a R. K. (1) kary 2 lat i 10 miesięcy za takie samo przestępstwo. Mając na względzie wewnętrzną sprawiedliwość orzeczenia oraz kierunek jego zaskarżenia, Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że obniżył karę wymierzoną R. K. za występki z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. do dwóch lat pozbawienia wolności.

Podstawy wymiaru kary grzywny są zgoła inne niż kary pozbawienia wolności (znaczącą rolę odgrywa tu sytuacja materialna sprawcy) i w tym zakresie Sąd Okręgowy, przyjmując argumentację Sądu I instancji, nie znalazł podstaw do ingerencji w zaskarżony wyrok.

Konsekwencją obniżenia kary jednostkowej było uchylene orzeczenia o karze łącznej, zawartego w punkcie 4 wyroku z dnia 17.03.2016r. Obniżenie kary jednostkowej o 10 miesięcy nakazywało uwzględnić te zmianę również w wymiarze kary łącznej, bacząc, by rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego pozostawało zgodne z działaniem na korzyść oskarżonego zgodnie z kierunkiem zaskarżenia. W tych okolicznościach celowym było wymierzenie R. K. (1) kary łącznej w

wymiarze 2 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności. Tak ukształtowana kara nie razi swoją surowością, a wręcz uznana być powinna za wyjątkowo łagodną.

Również w przypadku tego oskarżonego Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego, który wskazywał na zachodzące po stronie R. K. (1) okoliczności obciążające. W ocenie Sądu II instancji nie pozwalają one na zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. Na marginesie tylko zaznaczyć trzeba, że nieprawidłowo sformułowane zostały przez obrońcę oskarżonego wnioski na stronie 4 apelacji w zakresie wymiaru kar. Kary jednostkowe nie podlegają warunkowemu zawieszeniu ich wykonania. Dobrodziejstwo to stosuje się wyłącznie do kary łącznej.

Sąd Okręgowy nie znajdując podstaw do dalszej ingerencji w zaskarżony wyrok, utrzymał go w mocy w pozostałym zakresie.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. Sąd odwoławczy obciążył oskarżonych obowiązkiem zwrotu Skarbowi Państwa wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwotach po 50 złotych, którą stanowi ryczałt za doręczenia w wysokości 20 złotych oraz opłata za informacje z Krajowego Rejestru karnego (30 złotych).

Zmiana w zakresie kary orzeczonej wobec R. K. (1) nakazywała rozważyć wymiar jednej opłaty j za obie instancje, a w związku z tym, iż oskarżony został zwolniony od opłaty przez Sąd Rejonowy, kierunek zaskarżenia wyroku z dnia 17.03.2016r. uniemożliwił obciążenie R. K. (1) opłatą.

Sąd II instancji nie znalazł powodów, by od opłaty za postępowanie przed tym Sądem zwalniać R. B. (1) i w punkcie 3 orzekł na podstawie art. 8, art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych.

Bartosz Stangierski Jarosław Komorowski Agata Adamczewska